

ANIL BASILI

LİNÇ ÇIKMAZI

ÇİZER: VOLKAN AKMEŞE

Bölüm 1

Çabuk Uyan!

08.29

Alarm sesi...

08.29

Alarm sesi...

08.29

Alarm sesi...

“Sus alarm, sus!”

ÇAT!

“Of!”

“Bir mesaj alındı.”

Telefon bildirimi.

“Bir mesaj alındı.”

Telefon bildirimi.

“Bir mesaj alındı.”

Telefon bildirimi.

Neler oluyordu? Yataktan fırladım. Alarm bir yandan, mesaj bildirimi diğer yandan. Oysa ne güzel uyuyordum. Telefonu almaya çalışırken yere düşürdüm. Sanki yeni telefon alacak lüksüm varmış gibi.

“ŞAHANE GÜN. ŞAHANE.”

Telefonu elime aldığımda tüm bildirimleri gördüm. Üst üste uzayıp gidiyordu. Otuz iki mesaj, otuz üç, otuz dört... Bir sayaç gibi artıyordu. Rüya mı görüyordum? Uyku sersemiydim ve yüzümü yıkamaya bile fırsatım olmamıştı. Olanları anlamakta güçlük çekiyordum. Mesajlardan birini açtım. Yazan Ateş'ti.

“Linçleniyorsun! Uyan.”

Donup kaldım. Bu nasıl bir şakaydı?

“Hadi oradan, şakacılar!” diye gülümsedim. Kesin hep birlikte karar vermişlerdi bunu yapmaya. Diğer mesajlara bakmaya başladım. Arka-

daşlarım, arkadaşlarımla olan sohbet gruplarım hepsinde bildirimler vardı.

“ŞAKA DEĞİL!”

Yataktan inmeye çalışırken çarşafa takıldım ve yere kapaklandım. Hiç hareket etmeden, gelen her şeyi okumaya başladım.

“Çok kötü birisin!”

“Seninle bir daha konuşmayacağım.”

“Bunu nasıl yaparsın!”

“Demek her şeyi sen planladın!”

“Sana güvenmiştik.”

“Piya, sen bir KÖSTEBEKSİN!”

“Seninle arkadaş olduğum için utanıyorum.”

“O fotoğrafı nasıl açıklayacaksın?”

...

Fotoğraf mı?

Mesajları karıştırdığımda bahsedilen fotoğrafı gördüm. Ama böyle bir karemiz yoktu. Diğer listedeki çocuklarla bir arada görünüyordum. Hem de ellerini sıkıyordum. Tam bir köstebek görünümü

vardı. Ama sorun, böyle bir fotoğrafım olmamasıydı.

Dün güle oynaya ayrıldığıım okul arkadaşlarımdan gelen mesajlar beni olduğum yere yapıştırmış gibiydi. Yerimden kalkamıyordum. Stres seviyem oldukça yüksekti. Ellerim titriyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Gözlerimden yaşların süzöldüğünü hissettim. Telefonun ekranına doğru süzölenler yüzünden yazılanları okumak güçleşiyordu. Neden böyle yaptıklarını anlayamıyordum. Okulun en sevilen hatta güvenilenlerinden biri idim. Ama bugün yaşananlar, sanki bir anda tüm geçmişı yerle bir etmişti. Telefon rehberinde ilk aklıma gelen Tumay'dı. En sevdiğim arkadaşlarımdan biri idi. Uzun süre çaldırma ma rağmen açmadı. Bir anda okul değıştirmişti. O günden sonra doğru düzgün konuşamamıştık. Ateş, Mislina, Birben, Uzak ve Doğu... Cevapsız bırakmışlardı. Birinin bana tam olarak neler olduğunu anlatmasını istiyordum.

Bir bildiriminiz var!

Kim? Nasıl? Yeni bir tane daha mı?

Telefonuma düşen bildirim kadar hiçbir şeyin farkında değildim. Nefesimi neredeyse kesen o cümle korkmama ve paniğe kapılmama neden oldu.

“Sahip olduğun her şey birkaç dakika içinde yok oldu. OTUR SIFIR!”

Bu olanlar oldukça saçmaydı. Biri, benimle bile isteye neden uğraşıyordu ki? Tekrar okumak istediğimde mesajın kaybolduğunu fark ettim. Gelen kutusunu kontrol ettim. Silmediğime emindim.

YOK! YOK!

Telefonu kurcalamaya başladım. Mesaj... Ortadan kayboldu. Sanki zamanlanmıştı. Geriye tek bir iz kalmamıştı.

İşte şimdi yandım, diye düşündüm. Bu yaşadığıma kim inanırdı? Birinin benimle uğraştığını nasıl kanıtlayacaktım? Ben bile henüz tam olarak anlayamamışken! Düne kadar okulun en sevilenlerindendim. Şimdiyse bir bilinmezlikle karşı karşıya kalmıştım. Anne ve babamla durumu paylaşmadan önce neler olduğunu öğrenmek için okula gitmeliydim. Mutlaka mantıklı bir cevap

bulmalıydım. Her şeyin mantıklı bir cevabı olurdu! Olmalıydı!

Pencere kenarında duran saksıya ve kafasını daha fazla güneş görmek istermiş gibi yukarılara uzatan bitkiye takıldı gözlerim. Köklerini göremiyordum. Ama hedefine ilerlemek için çırpındığı ortadaydı. Gördüklerimizin arkasında görünmeyenler de vardı. İşte şimdi o bilinmezin ortasında bir yerdeydim.

Bölüm 2

KİM KÖSTEBEK?

Kendine gel Piya! Kendine gel.

Ayna karşısına geçmiş, kendimi cesaretlendirmek için uğraşıyordum. Bu zamana kadar birilerinin beni desteklemesiyle ayakta durmamıştım. Çocukluğumdan beri önce kendimi desteklemem gerektiğinin farkındaydım. Gidip anne ya da babama bu durumu anlatamazdım. Önce neler olup bittiğini gerçekten anlayabilmeliydim.

“OTUR, SIFIR.”

Aldığım mesaj benimle alay eden cinstendi. Okul vurgusu vardı.

Hayır. Kimse seni yıldırmaı başaramayacak.

İç sesimi bazen daha yüksek bir şekilde duyuyordum. İç sesim, doğruyu ve yanlışlığı tartışmaya açıyor, bazense bana yön gösteriyordu. Bir arkadaş gibiydi. Kendi kendimle konuşmaya ara verip yola düşsem iyi olacaktı. Şimdiden ilk dersi kaçırmıştım. Gerçi okul bahçesinde herkesin gözünün üzerimde olmasından iyiydi. Şimdi sadece kendi sınıfımdakilerin bakışını üzerimde hissedecektim. Artık mesajlara bakmayı da bırakmıştım. Bir fotoğraf vardı. Herkese yayılmıştı. Fotoğrafta rakip okulun münazara ekibiyle bir arada görünüyorduk. Böyle bir fotoğrafım olmadığından emindim. Ama detaylara bakınca bu fotoğrafı gören kişilerin bana neden mesaj attığını anlayabiliyordum.

Bu fotoğraf bana ait değil. Benim değil.

Kime konuşuyordum ki? Yalnızdım. Çabalarım yersizdi. Kimseye kendimi duyuramazdım.

Fotoğrafı birinin hazırladığından emindim. Yapay zekâ ile oluşturulduğundan da! Ama bunun için elimde kanıt yoktu. Kim yapmıştı bunu? Kim? Nasıl öğrenecektim? Bu henüz bir sırdı. Ama bunun amacını biliyordum. Okulumu temsil edeceğimi ve kazanacağımızı bilen birilerinin oyunu olmalıydı. Rakip okulun öğrencileri olabilirdi.

Sene sonuna az bir zaman kalmıştı. Ve iki taraf da birbirini zorlamak için ellerinden geleni yapıyordu. Her şey o kupayı okula getirebilmek içindi. Münazara Yarışması'nda tüm sorulara doğru cevap veren okul olmaktı amacımız. Ortaya atılan bu fotoğraf beni diğer çocuklarla iletişimde göstermek içindi. Muhtemelen herkesin panikleme amaçlanmıştı.

Belki de... Beni yarışmanın liderliğinden geri çekmek için düzenlenen bir kumpastı. Böylece motivasyonumuzu kırmak amaçlanıyor olabilir. Butik bir okulduk ve iki sene önce diğer arkadaşlarımın kararıyla münazara ekibinin başına beni seçmişlerdi. İki yıldır girdiğimiz her oturumu kazandık. Önünüzde kurgulanan bir durumla mücadele etmek kolaydı, zor olan arkadan çevrilen dolapları zebilmektir.

Evdekiler çoktan çıkmıştı. Ayakkabılarımın bağını i içe geçirirken aklımdan geçen düşüncelere dalmıştım. Zihnimin olduğu ortadaydı. Tıpkı telefonum gibi. Yakın arkadaşlarım bana cevap vermiyordu. Yüz yüze gelerek onlarla konuşmam gerektiğinin farkındaydım. Bisikletimin kilidini zkten sonra kendimi yokuş aşağıya

